

Ved Lovforslagets Forelæggelse udtalte Forslagsstillernes Ordfører, *Vesterager*, at de helst havde set, at Regeringen havde fremsat Lovforslaget, — eller maaske Dele deraf, udarbejdet i Administrationen — paa en saadan Maade, at Regeringen gik ind for det som Forhandlingsgrundlag, men da Ministeriet ikke havde ment at kunne paatage sig det, fremkom Lovforslaget ad privat Vej, som et Forhandlingsgrundlag, ikke paa nogen Maade som et Ultimatum.

Ved 1. Behandling var *A. C. Meyer* Socialdemokraternes Ordfører. Han udtalte, at det foreliggende Forslag maatte betragtes som et Forslag om Forbud, og skønt han er Afholdsmænd, er han ikke Forbudsmand. Han ønskede imidlertid at betragte Lovforslaget som et Forhandlingsgrundlag, »saaledes at man søger at fortsætte den Lovgivning, man har, eventuelt fører visse af de Bestemmelser, som Lovforslaget her indeholder, ud i Livet og søger at arbejde paa dem, selv om man kan gøre visse Betæneligheder gældende. Jeg tror, at dette burde være Opgaven, og jeg vil i den Henseende gerne yde min Medvirken.« — Efter at Forslagsstillernes Ordfører derefter havde anbefalet Lovforslaget, udtalte *Indenrigsministeren*, »at der i Regeringen findes forskellige Meninger om dette Forslag, selvfølgelig ikke forskellige Meninger om Ønskeligheden af den større Ædruelighed i Befolkningen, som det er Forslagets Hensigt at naa, men forskellige Meninger om den Vej, Forslaget anviser for at naa dette Maal, ganske paa samme Maade som der er Uenighed om Forslaget indenfor vistnok alle Partier her i Rigsdagen. De Udtalelser, jeg her fremsætter, har da kun Krav paa at være Udtryk for min personlige Opfattelse af de Forhold, der knytter sig til dette Forslags Fremsættelse.« Ministeren anerkendte Forslagets Formaal, som han opfattede som »en videre Udvikling af Principper, der er nedlagt i den gældende Beværterlovgivning, men paa en saadan Maade, at der ogsaa rummes Muligheder for, at et Landsforbud en Gang kan komme, vel at mærke paa en bestemt Betingelse, nemlig denne, at Ædruelighedsvillien og Ædruelighedstanken i Fremtiden vokser til en saadan Styrke, at Forbudet kommer som et naturligt Udtryk for den offentlige Mening i Folket.« Ministeren haabede, »at dette Forslag maa blive Udgangspunktet for en Videreførelse af vor Ædruelighedslovgivning paa en saadan Maade, at det, der naas, ogsaa stadig maa kunne holdes fast, saaledes som det paa de forskellige Trin i Udviklingen hidtil har kunnet ske.«

Venstres Ordfører, *Fuglsang*, udtalte, at ogsaa indenfor hans Parti er der Uenighed om dette Spørgsmaal, først og fremmest om, hvor langt man skal gaa, og sluttede med at sige: »Hvis dette Lovforslag kan danne Grundlaget for en